

ставлява... По нѣкога му се чини, че се е запалила стаята му и тогава реве, като звѣръ!

Едни диви смѣхове се раздадохъ отъ другитѣ прозорци, отъ дѣто се показвахъ само женски глави. Въ смѣховетѣ се смѣшахъ викове на силенъ гнѣвъ, на негодование, и на страхъ; подиръ—сичко се прѣобърна на адска неразбрана врява.

— Защо е тозъ шумъ? — попита Холски.

— Тѣ гледатъ къмъ насъ, — допълни Кардашевъ.

— Да, васъ гледатъ, и затова викатъ. Вашето пристствие ги раздражава... Когато лудитѣ разбератъ, че сж прѣдмѣтъ на любопитство за вѣнкашни хора, тѣ се ядосватъ... Ако обичате, да се поотстранимъ малко отъ тука.

— Хубаво, хубаво.

И тѣ послѣдвахъ управителя, който се отдалечи отъ прозорцитѣ и отиде още по на страна, въ жгъла на заградата.

Той продължи да имъ дава обяснения.

— Погледнете она, дѣто си удря постоянно рѣцѣтъ и си издига прѣститѣ замислено. Той брой. Той сѣ брой. Отъ смѣтка е полудѣлъ. На врѣмето си билъ добъръ. Пропадналъ въ търговията си, побъркали му се работитѣ... двѣ години се мъчилъ да ги расплете, на най-послѣ и умътъ му се побъркалъ.

Додѣто директорътъ се простираше и върху петия кроткъ лудъ, пакъ така безинтересенъ, на Кардашева дойде на ума прочетенитѣ нѣкога раскази за луди. Той си спомни Гоголевия безуменъ, който си въображаваше, че е испански кралъ... Управительтъ свърши описанието и на останалитѣ умственно болни нещастници. Послѣдниятъ — селянинъ отъ Бояна, — бѣше се поболилъ по търсене нощѣ имане въ земята.